

Herdenkingsprijs 2018

Dankwoord van Herman Cole

Gevraagd door 't nichtje van Anton

of ik bij regenweer en zon

mijn mond wel héél goed houden kon,

sprak ik: 'Mijn lippen zijn beton.'

Toen Hildegard van Filemon

mij over deze prijs begon

dacht ik: 'Dat wordt een boekenbon,

De Clercq zijn taart, een bak Anton.'

Dan meldde 't nichtje van Cyriel

met een bericht op mijn mobiel

dat mij deez' grote eer toeviel.

Een jubelzang ontsteeg mijn ziel.

'Hoera Hoera Hiep Hiep Hoera!'

Wat heb ik daarna uuren
van scherm, naar schap, naar muren
naar buiten zitten turen
om uit de Vlaamse lucht
een dankwoordje te puren

Ik vond dat het moest rijmen,
en dat ik niet mocht slijmen.
't Moest plooibaar zijn als wijmen
't Mocht niet getekend
zijn door donkere geheimen.

Begrijpbaar moest het wezen
en liefst vlot om te lezen.
Geen oogwenk durfd' ik vrezen
-ja, zo werkt ijdelheid-
dat het niét werd geprezen.

Mijn dankwoordje moest bruisen,
als moerbeitoppen ruisen.

Ik wou geen stoet van kruisen
maar hoefde evenmin
een haag gebalde vuisten

Een Italiaanse versie
wou ik voor Nico Cerri,
de fotograaf met visie
waarvan men 't resultaat
in onze beide bibs ziet.

Ik had mezelf verboden
te pronken met een ode
aan onze lieve dode
Geen loflied zou het zijn
voor A van Wilderode

Geen jury zou me pramen
tot 't noemen van de namen
van al die voor mij kwamen...

Dus

hou ik het gewoon

bij ...

GRAZIE

en

AMEN